

Arrest

**nr. 351 384 van 11 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 21 april 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een negatieve beslissing genomen over het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker had ingediend.

Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) resulteerde in het arrest nr. 343 901 van 31 maart 2026 waarmee de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd.

Op 21 april 2026 nam de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker verwijst naar landeninformatie inzake de situatie van terugkeerders naar Afghanistan, leidt daaruit af dat het merendeel met geweld wordt geconfronteerd en betoogt dat de verwerende partij onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar zijn specifieke situatie. Hij wijst op de situatie van voormalige leden van de politie- en veiligheidsdiensten, dat hij onder een risicogroep valt en uit de informatie blijkt dat hij wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer, gelet op het feit dat hij verwesterd is. De motivering in de bestreden beslissing geeft geen antwoord op de wezenlijke problematiek van verzoeker, zo stelt hij, en dit maakt een inbreuk uit op artikel 3 van het EVRM de zorgvuldigheidsplicht juncto de formele motiveringsplicht.

2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

Zoals dat ook duidelijk blijkt uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd het genomen nadat de Raad uitspraak had gedaan over het VIB van verzoeker. De vrees die verzoeker thans uit, als deel uitmakende van een de groep terugkeerders die in zijn land van herkomst als verwesterd kunnen worden beschouwd en om die reden potentieel zouden kunnen worden vervolgd door de taliban, werd reeds onderzocht door de Raad en hierover werd uitvoerig gemotiveerd in het hiervoor vermelde arrest van 31 maart 2026. De Raad heeft daarbij rekening gehouden met verzoekers individuele profiel in het licht van de risicofactoren en de objectieve landeninformatie tot januari 2026, en heeft geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakte dat hij in Afghanistan werkte als politieagent en niet blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond, en

"dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden geïdentificeerd en/of vervolgd."

In zoverre verzoeker gewag maakt van ernstige mensenrechtenschendingen onder talibanbewind, wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt inderdaad blijkt dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïdentificeerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker brengt geen informatie aan die hier anders over doet oordelen. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk."

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij zich kon verlaten op de recent in het kader van verzoekers VIB reeds beoordeelde elementen, zonder dat zij zelf nog een bijkomend onderzoek moest doen inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Dat onderzoek had, zoals uit het voorgaande blijkt, immers recent nog plaatsgevonden. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is immers mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, en deze bepaling stemt ook inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) (oud) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad heeft daarbij, zoals gezegd, rekening gehouden met objectieve landeninformatie tot januari 2026, en verzoeker brengt geen recentere informatie bij die de voormelde motieven in een ander daglicht zou kunnen stellen op het vlak van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

De door verzoeker aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing: verzoeker kende immers de motieven inzake de beoordeling van zijn VIB, en toont niet aan welke belangenschade hij zou hebben nu deze niet worden herhaald in de bestreden beslissing.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, kan niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op elf augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS